KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 8.6.2022 r.
COM(2022) 263 final

2022/0177 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

upoważniająca Rzeczpospolitą Polską do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Polska, Chiny, Japonia, Republika Korei, Rosja i Stany Zjednoczone podpisały w 1994 r. Konwencję o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („CCBSP" lub „konwencja"). Konwencja ma następujące cele: (i) ustanowienie międzynarodowego systemu ochrony, zarządzania i optymalnego wykorzystania zasobów mintaja na obszarze objętym konwencją; (ii) odbudowa i utrzymanie zasobów mintaja w Morzu Beringa na poziomach, które pozwolą na jego maksymalny podtrzymywalny połów; (iii) współpraca przy gromadzeniu i analizowaniu informacji faktycznych dotyczących mintaja i innych żywych zasobów morskich w Morzu Beringa; oraz (iv) zapewnienie – za zgodą stron – forum, na którym rozważy się ustanowienie niezbędnych środków ochrony i zarządzania w odniesieniu do żywych zasobów morskich innych niż mintaj na obszarze objętym konwencją, które to środki mogą być wymagane w przyszłości.

Połowy przemysłowe na obszarze objętym konwencją, które osiągnęły szczytową wartość w 1989 r., sięgając 1 447 600 ton rocznie, zostały zamknięte od 1993 r. w drodze moratorium. Utrzymanie moratorium jest poparte dowodami naukowymi, które konsekwentnie wskazują na bardzo powolną odbudowę stad mintaja. Niemniej jednak połowy przemysłowe są kontynuowane w Stanach Zjednoczonych i w wyłącznych strefach ekonomicznych Rosji.

Uczestnictwo Unii Europejskiej w konwencji

Polska jest umawiającą się stroną tej organizacji od 1994 r. Po przystąpieniu Polski do UE w 2004 r. ochrona i zarządzanie zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa miały być wykonywane przez UE na podstawie art. 6 ust. 9 ust. 1 Aktu przystąpienia. Tekst konwencji przewiduje jednak obecnie jedynie członkostwo państw. W związku z tym należałoby go zmienić, aby umożliwić UE uzyskanie statusu umawiającej się strony jako regionalnej organizacji integracji gospodarczej. Decyzją Rady upoważniono Rzeczpospolitą Polską do negocjowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany konwencji, która umożliwiłaby uczestnictwo Unii Europejskiej jako pełnoprawnej strony konwencji. W tym celu Rzeczpospolita Polska zaproponowała zmianę konwencji w celu umożliwienia udziału regionalnych organizacji integracji gospodarczej oraz umożliwienia Unii Europejskiej przystąpienia do konwencji. Rzeczpospolita Polska zaproponowała zmianę konwencji depozytariuszowi konwencji w październiku 2016 r. W 2017 r. depozytariusz przekazał zmianę umawiającym się stronom.

Skutki członkostwa w UE

Wpływ na przystąpienie UE do konwencji jest ograniczony, biorąc pod uwagę fakt, że członkostwo nie wymaga żadnych wkładów budżetowych (organizacja nie posiada sekretariatu), i oczekuje się, że moratorium będzie utrzymane w najbliższej przyszłości. Jeżeli jednak obszar ten zostanie ponownie otwarty dla rybołówstwa, rolą UE byłoby promowanie zasad i norm wspólnej polityki rybołówstwa w tej organizacji międzynarodowej, w szczególności przyjęcie środków zarządzania opartych na najlepszej wiedzy naukowej.

Zainteresowanie UE konwencją wynika przede wszystkim z jej odpowiedzialności za zapewnienie ochrony żywych zasobów morza i zarządzania nimi w UE i poza nią.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) obejmują: międzynarodowe organizacje państw, z których część to państwa nadbrzeżne; organizacje integracji regionalnej, takie jak UE; oraz podmioty rybołówcze, które mają interes połowowy w danym obszarze. Niektóre RFMO zarządzają wszystkimi stadami w danym obszarze, inne natomiast koncentrują się na określonych gatunkach daleko migrujących (zwłaszcza tuńczykach), które przemieszczają się w obrębie rozległego obszaru. Niektóre z tych organizacji mają wyłącznie charakter doradczy, większość ma jednak uprawnienia zarządcze do ustalania limitów połowowych i limitów nakładu połowowego, środków technicznych i obowiązków w zakresie kontroli.

Zgodnie z komunikatem Komisji „Udział w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa (RFMO)”[1], art. 28 i 29 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa[2] oraz konkluzjami Rady z dnia 19 marca 2012 r. dotyczącymi komunikatu Komisji w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa[3] Unia Europejska, reprezentowana przez Komisję, odgrywa aktywną rolę w sześciu organizacjach zajmujących się połowami tuńczyka i 11 organizacjach zajmujących się gatunkami innymi niż tuńczyk.

Wspólny komunikat Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów”[4] oraz konkluzje Rady z dnia 3 kwietnia 2017 r. w sprawie propagowania środków mających na celu wspieranie i zwiększanie skuteczności działań RFMO oraz, w stosownych przypadkach, poprawę ich zarządzania. Stanowi to główny element działań UE na wspomnianych forach.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Członkostwo Unii w konwencji jest w pełni zgodne z konkluzjami Rady z dnia 23 października 2020 r. dotyczącymi komunikatu Komisji w sprawie unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 r.[5]

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą wniosku w sprawie decyzji Rady jest Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Nie dotyczy.

- **Proporcjonalność**

Nie dotyczy.

---

1 COM(1999) 613 final z 8.12.1999.

2 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

3 COM(2011) 424 final z 13.7.2011.

4 dok. JOIN(2016) 49 final z 10.11.2016.

5 COM(2020) 380 final z 20.5.2020.

- **Wybór instrumentu**

Art. 218 ust. 6 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga, aby Rada przyjęła niniejszą decyzję, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, na wniosek Komisji.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Nie dotyczy.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie dotyczy.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Nie dotyczy.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Brak wpływu na budżet.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Nie dotyczy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Nie dotyczy.

2022/0177 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

upoważniająca Rzeczpospolitą Polską do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 w związku z jego art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego[1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska („Unia”) jest umawiającą się stroną Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.[2], która wymaga od wszystkich członków społeczności międzynarodowej współpracy w działaniu na rzecz ochrony biologicznych zasobów mórz i zarządzania nimi.

(2) Unia jest umawiającą się stroną Porozumienia w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 roku, odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi[3].

(3) Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. d) i art. 3 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia ma wyłączne kompetencje w dziedzinie ochrony żywych zasobów morza w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. Uprawnienia przyznane w ten sposób Unii na poziomie wewnętrznym obejmują również uprawnienia Unii do współpracy w organizacjach międzynarodowych, w tym w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

(4) Rzeczpospolita Polska jest umawiającą się stroną Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („konwencja”). Unia nie jest stroną konwencji. Na podstawie art. 6 ust. 9 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii

---

1 Dz.U. C […] z […], s. […].

2 Decyzja Rady 98/392/WE z dnia 23 marca 1998 r. dotycząca zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza i Porozumienia z dnia 28 lipca 1994 r. odnoszącego się do stosowania jego części XI, (Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 1).

3 Decyzja Rady 1998/414/WE z dnia 8 czerwca 1998 r. w sprawie ratyfikowania przez Wspólnotę Europejską Porozumienia w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi (Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 14).

Europejskiej[4], począwszy od daty przystąpienia, umowy o partnerstwie zawarte przez nowe państwa członkowskie z państwami trzecimi są zarządzane przez Unię. Wszelkie decyzje podjęte na mocy wspomnianej konwencji powinny być wdrażane do porządku prawnego Unii.

(5) W interesie Unii leży odegranie przez nią skutecznej roli we wdrażaniu konwencji. Takie działanie będzie również przyczyniać się do wspierania spójności unijnego podejścia w zakresie ochrony zasobów we wszystkich wodach i wzmocnienia zaangażowania Unii w długofalową ochronę oraz zrównoważone wykorzystanie zasobów rybołówstwa w skali światowej.

(6) Decyzją Rady[5] upoważniono Rzeczpospolitą Polską do negocjowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany konwencji, która umożliwiłaby uczestnictwo Unii Europejskiej jako pełnoprawnej strony konwencji. W tym celu Rzeczpospolita Polska miała zaproponować zmianę konwencji w celu umożliwienia udziału regionalnych organizacji integracji gospodarczej oraz umożliwienia Unii Europejskiej przystąpienia do konwencji.

(7) Rzeczpospolita Polska zaproponowała wspomnianą wyżej zmianę konwencji depozytariuszowi konwencji w październiku 2016 r.

(8) Należy zatem upoważnić Rzeczpospolitą Polską do ratyfikowania zmiany konwencji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się Rzeczpospolitą Polską do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany do art. XVI.4 Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, umożliwiając regionalnym organizacjom integracji gospodarczej przystąpienie do tej konwencji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

---

4 Traktat między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzecząpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczący przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 17).

5 Decyzja Rady AGRIFISH z dnia 11 kwietnia 2016 r., nr 7277/16 (niepublikowana).